

Hồi 29

Ma Giáo Huyết Thư

Mặt nạ đồng xanh dưới ánh sao sáng lấp lánh.
Sắc mặt của Lữ Địch xám xanh, đã méo mó đi, một đôi mắt lồi ra đầy vẻ
sợ hãi và thất vọng.

Y đến chết cũng không thể nào tin nổi một chuyện.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Y dường như đến chết vẫn không tin là người có thể giết y.

Mặc Cử Tinh lạnh lùng nói:

- Do không tin nên y mới chết.

Diệp Khải Nguyên thở dài chậm rãi nói:

- Có những chuyện đích xác là một người đến chết cũng không thể hiểu rõ được.

Diệp Khải Nguyên vẫn còn có chuyện không hiểu rõ.

Đa Nhĩ Giáp là Lữ Địch vậy Bố Đạt Lạp Cô Phong thiên vương là ai?

Người chết đã mang đi, trong phòng vẫn chưa đốt đèn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Buổi tối người xưa nay không đốt đèn hay sao?

Mặc Cử Tinh hỏi ngược lại:

- Tại sao phải đốt đèn?

Câu hỏi rất hay Diệp Khải Nguyên bị hỏi ngẩn cả người ra gượng cười nói:

- Mỗi người tối đến đều phải đốt đèn, đốt đèn lên mới có thể nhìn rõ nhiều
chuyện.

Mặc Cử Tinh nói:

- Không đốt đèn ta vẫn có thể nhìn được rất rõ.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta nhìn không rõ.

Mặc Cử Tinh lạnh lùng:

- Người có thể đi bất cứ lúc nào ta không giữ người .

Diệp Khải Nguyên lại cười:

- Nhưng người cũng không đuổi ta đi?

Mặc Cử Tinh nói:

- Ta không cần.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không cần?

Mặc Cử Tinh nói:

- Lúc cần đi thì người phải đi.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Lúc nào mới là lúc cần?

- Lúc tìm được Cô Phong?

Đôi mắt Diệp Khải Nguyên sáng lên liền truy vấn:

- Người cũng biết .

Mặc Cử Tinh không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Người nhất định cho rằng Lữ Địch là Cô Phong?

Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận gượng cười nói:

- Vì y đích xác là kẻ cao đạo kiêu ngạo.

Mặc Cử Tinh nói:

- Bây giờ người đã có thể xác định y không phải là Cô Phong?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Cô Phong đã bị thương, Lữ Địch lại không.

Chàng đã nhìn kỹ, vết thương duy nhất trên người Lữ Địch chính là vết thương do Mặc Cử Tinh gây ra.

Mặc Cử Tinh nói: .

- Người có thể xác định Cô Phong đã bị thương?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Có người tận mắt nhìn thấy.

Mặc Cử Tinh nói:

- Ai tận mắt nhìn thấy?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Một người mà ta tuyệt đối tin tưởng.

Mặc Cử Tinh cười nhạt:

- Người mà người tin tưởng cũng không ít.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Ta cũng biết đây là một tai bệnh của ta, chỉ tiếc là ta sửa chữa không được.

Mặc Cửu Tinh không nói thêm.

Chiếc mũ cỏ tuy là đã bị cắt nát, nhưng vẫn còn vừa vặn che kín khuôn mặt của y, không ai nhìn thấy vẻ mặt của y được cả.

Có lẽ trên mặt đó vốn không có xúc cảm.

Diệp Khải Nguyên nhin không được hỏi:

- Tại sao người vẫn đội chiếc mũ cỏ đó?

Mặc Cửu Tinh nói:

- Vì bên ngoài có chó đang sửa.

Diệp Khải Nguyên ngỡ ngác:

- Bên ngoài có chó sửa, có quan hệ gì với người đội mũ chứ?

Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói:

- Ta đội hay không đội mũ thì có quan hệ gì với người chứ?

Diệp Khải Nguyên cười.

Chàng đột nhiên phát hiện ra người này tuy trầm mặc ít lời, kỳ thật lại là người rất biết nói chuyện, lời nói ra thường có thể ngay lập tức bịt miệng chặn họng kẻ khác, khiến người không những không cách gì biện luận cũng không có cách gì hỏi tiếp được nữa.

Nhưng Diệp Khải Nguyên vẫn có lời muốn hỏi, hơn nữa không hỏi không được.

Mặc Cửu Tinh treo một sợi dây dài trên cây đình, nằm lên sợi dây đó hơn nửa đường như còn tỏ ra rất là thoải mái.

Khi y ngủ vẫn đội chiếc mũ cỏ đó.

Trong thiền phòng ngày chiếc ghế cũng không có, Diệp Khải Nguyên đành phải đứng bắt chuyện:

- Nghe nói Thanh Thành là một trong ba mươi sáu động thiên của đạo gia, động thiên phúc địa phong vật tuyệt mỹ.

Mặc Cửu Tinh không thèm để ý đến.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nơi mà các người ẩn cư đó nhất định phải là một thế ngoại đào nguyên nhưng không biết ta có điem phúc đi xem được hay không?

Mặc Cửu Tinh vẫn không thèm để ý đến.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nơi đó nghe nói xưa nay không có ngoại nhân đi đến, các người cũng không cùng người lạ lai vãng, nhưng người vừa xuất sơn liền tìm thấy Đa Nhĩ Giáp, bản lãnh của người quả thật không nhỏ.

Mặc Cử Tinh đã nhắm mắt lại tựa như đã ngủ thiếp đi.

Diệp Khải Nguyên vẫn không nản, lại hỏi:

- Người làm sao biết Đa Nhĩ Giáp là Lữ Dịch, người làm sao tìm được y?

Mặc Cử Tinh đột nhiên trở người, từ trên dây nhảy xuống bước dài ra ngoài.

Diệp Khải Nguyên đương nhiên cũng đi theo phía sau nói:

- Người muốn đi đâu?

Mặc Cử Tinh nói:

- Đi tìm một thứ.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Đi tìm cái gì? Có phải đi tìm bố Đạt Lạp hay không? người có thể tìm được y sao?

Mặc Cử Tinh nói:

- Cái mà ta tìm, nếu người muốn ta có thể chia một nửa cho người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người muốn đi tìm ở đâu?

Mặc Cử Tinh nói:

- Chính ở đây.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nơi đây có gì mà tìm chứ?

Mặc Cử Tinh không nói thêm nữa, từ ở trên người lấy ra một cái bình gỗ, trong bình đựng bột vụn nhưng có sắc vàng sẫm.

Y rắc bột vụn trong bình đó lên mặt đất thành một vòng tròn nhưng lại để một chỗ hở.

Sau đó y đứng ở bên cạnh chờ đợi.

Diệp Khải Nguyên nhìn không hiểu:

- Người làm gì vậy?

Mặc Cử Tinh nói:

- Ta đang làm cơm.

Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên:

- Làm cơm?

Chàng càng không hiểu.

Mặc Cử Tinh nói:

- Mọi người đều phải ăn cơm ta cũng là người.

Diệp Khải Nguyên vẫn muốn hỏi thêm, đột nhiên nhìn thấy trong sân xuất hiện một ánh đèn, một hoà thượng ồm ồm cao cao, tay trái xách một cái đèn lồng, tay phải bưng một mâm gỗ từ mặt trước đi vào trong sân, vẻ mặt ba phần sợ hãi, ba phần do dự, muốn bước tới nhưng lại không dám.

Hòa thượng này chính là Khổ Trúc.

Mặc Cử Tinh nói:

- Người đến để làm gì?

Khổ Trúc nói:

- Ta mang đồ lại.

Mặc Cử Tinh hỏi:

- Đồ gì?

Khổ Trúc nâng cái mâm gỗ lên nói:

- Thi thể ta đã thu liệm, đây là những món đồ mà ta tìm thấy từ trên thân thể bọn họ đều ở đây cả.

Mặc Cử Tinh nói.

- Hoà thượng nhà người vẫn còn trung thực.

Khổ Trúc cười khỏ nói:

- Hòa thượng tuy có lúc cũng tham của, nhưng cũng không đến nỗi nuốt cả đồ của người chết.

Y bước tới đặt cái mâm gỗ xuống rồi lập tức lẩn đi.

Hoà thượng vốn sợ phiền nhiễu càng không muốn xen vào chuyện người khác.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Xem ra một người chỉ cần làm hòa thượng muốn không trung thực cũng không được.

Mặc Cử Tinh nói:

- Vì vậy người cũng nên làm hòa thượng, làm hòa thượng người ít nhất có thể sống sót được lâu.

Trên cái mâm có thanh đao cong, một miếng ngọc bài, bảy tám viên minh châu còn có một phong thư đã mở.

Trên ngọc bài quả nhiên khắc một cây quyền trượng. Đại thiên vương của ma giáo trên thân của mỗi người đều có một miếng ngọc bài như vậy.

Nhưng những món này không kỳ lạ cái kỳ lạ là phong thư.

Thư được viết bằng máu chỉ có mười mấy chữ.

“Sơ tam chính ngộ nhập Trường An, hội vu Diên Bình Môn thỉnh tương tin”.

Bên dưới không ký tên mà họa một tòa núi.

Cô Phong.

Diệp Khải Nguyên thở dài nói:

- Bức thư này nhất định là do Cô Phong viết cho Đa Nhĩ Giáp, muốn Đa Nhĩ Giáp đến Diên Bình Môn đợi y.

Mặc Cửu Tinh nói:

- Sơ tam chính là ngày mai.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ngày mai y thật đến chứ ?

Mặc Cửu Tinh nói:

- Đương nhiên sẽ đến, y không biết Đa Nhĩ Giáp đã chết.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Bây giờ y đang ở đâu? Nơi đó lẽ nào không có bút mực? Tại sao y lại muốn dùng máu để viết thư ?

Mặc Cửu Tinh nói:

- Dùng máu để viết thông thường chỉ có hai ý.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Hai ý gì?

Mặc Cửu Tinh nói:

- Một ý là tuyệt bút lúc lâm nguy, một ý là biểu thị tình huống nguy cấp nghiêm trọng.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười:

- Có lẽ điều này chẳng qua vì y đã bị thương, vốn có sẵn máu chảy ra.

Mặc Cửu Tinh nói:

- Người trong ma giáo viết huyết thư thông thường không dùng máu chính mình.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người cho rằng phong thư này là thật sao?

Mặc Cử Tinh nói:

- Tuyệt đối không giả.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người sao lại có thể xác định như vậy?

Mặc Cử Tinh lại ngậm miệng không nói gì.

Đúng vào lúc này trong rừng trúc đột nhiên vang lên một loạt âm thanh kỳ dị .

Một loại âm thanh không thể hình dung, bất khả tư nghị.

Vô luận ai nghe thấy âm thanh này đều nhất định sẽ nổi da gà, thậm chí muốn buồn nôn.

Chuyện mà Diệp Khải Nguyên nhìn thấy còn đáng sợ hơn cả âm thanh này.

Chàng đột nhiên nhìn thấy không biết cơ man nào là độc xà, thạch sùng rất lớn nhỏ đang chuyển động từ trong rừng trúc bò ra, bò vào cái vòng tròn mà Mặc Cử Tinh đã dùng bột vụn rải thành.

Diệp Khải Nguyên cảm thấy dạ dày co thắt lại, miễn cưỡng nhẫn nại nói:

- Đây là bữa cơm tối của người à?

Mặc Cử Tinh gật gật đầu lắc lắc:

- Một mình ta ăn thì đã đủ rồi hai người ăn thì vẫn còn thiếu một chút.

Diệp Khải Nguyên kinh hãi:

- Hai người ăn ư? Còn có ai sắp đến nữa?

Mặc Cử Tinh thản nhiên:

- Không có ai khác, ta xưa nay rất ít khi mời khách.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Lúc này người chỉ có một mình.

Mặc Cử Tinh nói:

- Người không phải là người sao?

Diệp Khải Nguyên hít mạnh một hơi gượng cười:

- Món ngon như vậy tốt hơn nên để cho một mình người hưởng thụ ta không dám nhận.

Mặc Cử Tinh lạnh lùng:

- Người không chịu thưởng quan sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta ...ta...còn có hẹn, ta phải ra bên ngoài ăn cơm, ăn xong ta sẽ quay lại.

Chưa dứt lời chàng đã lẩn nhanh ra ngoài.

Cả đời chàng xưa nay chưa bao giờ bị người khác hăm dọa phải trốn chạy cả, nhưng bây giờ phải đào thoát còn nhanh hơn cả một con thỏ bị trúng tên.

Mặc Cử Tinh đột nhiên bật cười ha hả nói:

- Người nếu ở bên ngoài ăn không no, thì có thể quay lại ăn thêm chút ít, ta có thể để dành lại cho người hai con rết béo nhất.

Diệp Khải Nguyên đã vọt tường đi ra, không dám quay đầu lại nhìn.

Đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy tiếng cười của Mặc Cử Tinh, cũng là lần cuối cùng.

Quầy hàng ăn này rất nhỏ, nhưng rất sạch sẽ.

Bây giờ đã quá lúc ăn cơm tối ngoại trừ chàng ra, trong quầy hàng ăn đã không còn khách nhân nào khác.

Diệp Khải Nguyên gọi hai món ăn một hủ rượu.

Chàng vốn không muốn uống rượu.

Tửu nhập sâu tràn, hóa tác tương tư lệ.

Có lẽ chỉ cần một ly rượu có thể dẫn đến chuyện thương tâm của chàng.

Lúc này không phải là lúc thương tâm, cho dù chàng muốn thương tâm cũng phải đợi sau khi chuyện này đã qua đi.

Chỉ tiếc là một người càng muốn khống chế chính mình, lúc không muốn uống rượu lại càng nhịn không được muốn uống hai ly.

- Ta chỉ uống hai ly.

Chàng trong lòng tự cảnh cáo chính mình tuyệt đối không thể uống nhiều đêm vẫn còn rất dài, ngày mai nhất định là một ngày rất gian khổ.

Nhưng sau khi uống hai ly rượu chàng liền cảm thấy trên thế gian này có rất nhiều chuyện không nghiêm trọng như chàng vừa nghĩ như thế.

Vì vậy chàng lại uống thêm hai ly.

Chàng đột nhiên nghĩ tới Đinh Linh Lâm.

Đinh Linh Lâm nếu ở đây nhất định sẽ theo chàng uống hai ly.

Bọn họ thường ngồi ở trong cái quán nhỏ như vậy, uống hai ly rượu bóc vài hạt đậu phộng trải qua một buổi tối thanh bình.

Lúc đó chàng thường cảm thấy cuộc sống này quá đơn điệu, quá bình lặng, nhưng bây giờ thì chàng biết mình đã lầm.

Bây giờ chàng mới biết, bình lặng chính là hạnh phúc.

Con người tại sao lại thường muốn đợi đến lúc hạnh phúc đã mất đi mới có thể hiểu rõ thực sự hạnh phúc là gì?

000

Gió rất lạnh, rất lạnh.

Đêm cũng rất lạnh.

Trong đêm đông rét lạnh như vậy một lãnh tử tịch mặc làm sao có thể trái tim không chua xót?

Tịch mặc, một sự tịch mặc như lưỡi dao.

Đối với một con người hạnh phúc mà nói, tịch mặc không có gì đáng sợ, có lúc thậm chí lại là một loại hưởng thụ.

Nhưng đợi đến lúc hạnh phúc đã mất đi thì sẽ hiểu rõ tịch mặc là một chuyện đáng sợ như thế nào.

Có lúc thậm chí nó còn sắc lạnh hơn cả lưỡi dao nó có thể ngay lập tức đâm sâu vào nơi thâm sâu tận đáy tim.

Trái tim của Diệp Khải Nguyên đang đau nhói.

Nếu không phải bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết, thì chàng nhất định sẽ cảm thấy chua xót.

Chàng đã không cách gì khống chế chính mình.

Nhưng đúng lúc chàng lần thứ bảy nâng ly lên trong gió lạnh đột nhiên vang lên một tiếng thảm thiết.

Tiếng kêu từ phía Thập Phương Trúc Lâm tự truyền lại.

Quầy hàng này chính ở phía sau Trúc Lâm Tự.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình Diệp Khải Nguyên như mũi tên bắn đi.

Sau đó chàng nhìn thấy hai người.

Hai người chết giống như chiếc bao dây vắt ở trên bức tường thấp ở bên ngoài thiền viện, trường bào thêu hoa, mặt nạ đồng xanh, chính là thân ngoại hóa thân của Đa Nhĩ Giáp.

Diệp Khải Nguyên buông tiếng thở dài.

Chàng không phải là người không biết thông cảm, nhưng đối với cái chết của hai người này chàng thật sự không thông cảm lắm.

Bọn họ đã bỏ đi xa rồi tại sao lại còn quay về tìm cái chết?

Bọn họ đã muốn quay lại, Mặc Cử Tinh đương nhiên sẽ không để cho bọn họ sống sót đi được.

Điều này cũng không đáng để ngạc nhiên.

Diệp Khải Nguyên chẳng qua chỉ thở dài mà thôi, đến lúc chàng nhìn thấy Mặc Cử Tinh, mới thật sự ngạc nhiên.

Chàng thật sự không ngờ Mặc Cử Tinh cũng đã là người chết.

Mặc Cử Tinh ngã ở trong sân, toàn thân đã méo mó co rút.

Diệp Khải Nguyên ngăn người ra.

Chàng biết hai kẻ trên đầu tường chết là do tay Mặc Cử Tinh, nhưng chàng không nghĩ ra Mặc Cử Tinh chết như thế nào.

Chàng đã nhìn thấy võ công Mặc Cử Tinh.

Một người nếu đã có thể luyện võ công của mình đạt đến mức thu phong tự ý, người khác muốn giết y thì không dễ dàng gì.

Huống hồ sự trầm tĩnh của Mặc Cử Tinh cũng rất ít người có thể so được với y.

Ai giết y? ai có thể giết y?

Diệp Khải Nguyên cúi người xuống.

Chiếc mũ cỏ vẫn còn nằm trên đầu Mặc Cử Tinh, nhưng bây giờ y không thể cự tuyệt người khác gỡ nón xuống.

Diệp Khải Nguyên gỡ chiếc mũ cỏ xuống nhìn thấy khuôn mặt y xanh tái đã méo mó biến dạng.

Y đã trúng độc mà chết.

Ai hạ độc thủ?

Diệp Khải Nguyên đứng yên bất động gió lạnh cắt như dao, từng đợt từng đợt quất vào mặt chàng.

Chàng cuối cùng hiểu rõ Mặc Cử Tinh chết như thế nào.

Nhưng chàng vẫn không hiểu rõ, Mặc Cử Tinh tại sao thường muốn mang chiếc mũ cỏ này trên đầu.

Chiếc mũ cỏ này không có điểm gì đặc biệt cả.

Khuôn mặt của Mặc Cử Tinh, không có chỗ nào mà Diệp Khải Nguyên không nhìn thấy được.

Ngoài trừ các chấm trên mặt, y cũng là một con người rất bình thường chẳng qua già nua hơn so với sự tưởng tượng của Diệp Khải Nguyên.

Một con người rất bình thường một chiếc mũ cỏ rất bình thường, lẽ nào trong đó còn có bí mật gì đó không bình thường?

Diệp Khải Nguyên chậm rãi đặt chiếc mũ cỏ xuống che lấy khuôn mặt của Mặc Cử Tinh gượng cười nói:

- Tại sao người không ăn thịt bò như người khác? Ít ra thịt bò cũng không đến nỗi độc chết người.

000

Thi thể của Mặc Cử Tinh cũng được thu liễm.

Khổ Trúc chấp hai tay, thở dài lẩm bẩm:

- Thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc, ngã phạt từ bị, A di đà Phật.

Miệng tuy đang niệm Phật hiệu nhưng vẻ mặt hoàn toàn không có chút bi thương nào.

Đối với cái chết của Mặc Cử Tinh, Khô Trúc rõ ràng không quá thông cảm.

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Người xuất gia không nên vui mừng trước tai họa của người khác.

Khổ Trúc nói:

- Ai vui mừng trước tai họa của người khác.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người.

Khổ Trúc nói:

- Người xuất gia phải có đức hiếu sinh, nhưng y ta đích xác không khó chịu lắm.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Hòa thượng nhà ngươi tuy nói nhiều nhưng lời nói đều trung thực cả.

Khổ Trúc thở dài:

- Nói thật ra, nếu không phải vì ta có tật nói nhiều thì bây giờ ta đã sớm làm chủ trì Đại Tướng Quốc tự.

Diệp Khải Nguyên bật cười, chàng không những cảm thấy hòa thượng này bất tục mà còn rất lý thú.

Khổ Trúc lại bắt đầu niệm kinh siêu độ vong hồn Mặc Cử Tinh.

Diệp Khải Nguyên không nhịn được ngắt giọng kinh nói:

- Ở đây là pháp sự chỉ có một mình người thôi hay sao?

Khổ Trúc nói:

- Những hòa thượng khác đã đi ngủ hết rồi, nơi đây tuy là đại tự nhưng người đến làm pháp sự không nhiều, các thí chủ đến đây đại đa số đều đến để ăn chay, ngắm phong cảnh.

Đoạn thở dài nói:

- Nói thật, nơi này rõ là giống quán ăn quán trọ vậy.

Đây rõ ràng là những lời nói trung thực.

Diệp Khải Nguyên lại cười cười đột nhiên hỏi:

- Người có biết tại sao y chết không?

Khổ Trúc lắc đầu.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chính vì người quá nhiều lời vì vậy y mới chết.

Khổ Trúc biến sắc, miễn cưỡng cười nói:

- Thí chủ nhất định là đang nói đùa.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta xưa nay không nói đùa trước mặt người chết.

Khổ Trúc nói:

- Thí chủ lẽ nào không thấy y bị độc tử?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người nhìn ra à?

Khổ Trúc nói:

- Rắn ở đây đa số đều độc, hướng hồ còn có rất bò cạp.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Có những người bẩm sinh có thể ăn ngũ độc là bò cạp, rắn rết, thạch sùng, cóc và độc xà.

Khổ Trúc nói:

- Nhưng ngoài trừ những độc trùng mà y tự bắt đó, y không ăn gì khác.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Những độc trùng đó là do chính y bắt, làm sao có thể y bị trúng độc được?

Khổ Trúc ngơ ngác lẩm bẩm:

- Xem ra chuyện này đích xác có điểm kỳ quái.

Diệp Khải Nguyên lại cười nói:

- Thật ra chuyện này không có gì kỳ quái cả.

Khổ Trúc không hiểu.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Y đích xác là bị trúng độc của những độc trùng đó, đã bị người khác bỏ độc được mà y không chịu nổi.

Khổ Trúc ngạc nhiên:

- Ai bỏ độc được?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Hai kẻ chết ở trên đầu tường đó.

Khổ Trúc thở dài nói:

- Điều đó cùng với tất nhiều lời của ta có quan hệ gì chứ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Có quan hệ.

Khổ Trúc thốt lên:

- Thế sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nếu không phải là người nhiều lời, người khác làm sao biết món y ăn là ngũ độc?

Diệp Khải Nguyên nói tiếp:

- Kẻ bỏ độc muốn xem y đã bị trúng độc chết chưa, không ngờ trước lúc sắp chết y vẫn có thể giết chết bọn chúng báo thù.

Cách giải thích này rất hợp tình hợp lý.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Loại người giống như y bất luận ai có lỗi với y, cho dù y sống chết đều nhất định không tha.

Khổ Trúc lẩm bẩm:

- Lúc sống là hung thần chết nhất định là ác quỷ.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vì vậy người nhất thiết phải cẩn thận.

Khổ Trúc biếc sắc nói:

- Ta ...ta cẩn thận gì chứ?

Diệp Khải Nguyên nhìn trừng trừng Khổ Trúc chậm rãi nói:

- Cẩn thận y đột nhiên từ trong quan tài nhảy ra, cắt cái lưỡi của người, để người sau này đừng bao giờ nhiều chuyện nữa.

Khổ Trúc biến sắc trông rất thảm hại chột nói:

- Đầu của ta nhức quá ta phải đi ngủ thôi.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người không thể đi.

Khổ Trúc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nếu người đi ai siêu độ vong hồn của y?

Khổ Trúc nói:

- Y không cần người khác siêu độ, hạng người này dù sao nhất định cũng phải xuống địa ngục.

Ánh sao lấp lánh, trong đại điện bao trùm một bầu không khí u ám bí hiểm. Trong bóng tối phảng phất có ác quỷ chết oan, đang đợi cắt lưỡi người khác, Khổ Trúc không dám nấn ná chần chờ một giây phút nào nữa, ngay cả cái chày gỗ dùng để gõ mõ cũng không kịp đặt xuống, quay đầu bỏ chạy, lúc chạy qua bậc cửa cơ hồ như bị vấp muốn lộn một vòng.

Diệp Khải Nguyên nhìn thấy y bỏ chạy đi, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ khác lạ, người xuất gia vốn không nên sợ quỷ, trừ phi y gây ra chuyện sai quấy. Y đã gây ra chuyện sai quấy gì? Y thật sợ quỷ, hay sợ điều khác?

Năm cổ quan tài mới nguyên đang bày ngay ngắn trong đại điện.

Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa đi. Chàng không sợ quỷ, chàng không làm chuyện sai quấy.

Chàng đứng trong giá lạnh, nhìn năm cổ quan tài đó thăm nói:

- Trong chùa này tuy rất ít người làm pháp sự, quan tài có sẵn lại không ít, lẽ nào những hòa thượng ở đây đều biết tiên tri, đã sớm biết tối nay sẽ chết rất nhiều người.

Giọng chàng rất nhỏ, vì chàng biết những vấn đề này không ai có thể trả lời, chàng vốn nói cho chính mình nghe, đúng vào lúc này Khổ Trúc đột nhiên từ bên ngoài xông vào, há hốc miệng, thè lưỡi ra, dường như muốn kêu lên, nhưng kêu không ra tiếng. Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát hiện Khổ Trúc không những đã biến sắc mặt,

màu sắc của lưỡi cũng thay đổi, trở nên dường như muốn nói gì đó với Diệp Khải Nguyên, nhưng nói không ra lời.

Diệp Khải Nguyên lao tới, mới phát hiện trên lưỡi y có hai vết răng hai vết răng của độc xà.

Lưỡi của y ở trong miệng độc xà làm sao có thể cắn vào lưỡi của y chứ? Hẳn là ở đây thực sự đã có ác quỷ muốn bịt miệng y lại.

Khổ Trúc đột nhiên nói ra một chữ:

- Dao!

- Người muốn ta dùng dao cắt lưỡi của người à?

Câu này vừa nói ra Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi cảm thấy rùng mình.

Nhìn thấy cái lưỡi của y phù lớn, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, y đột nhiên dụng toàn thân lực chỉ cắn một cái một đoạn lưỡi bị y tự cắn đứt lia, máu vọt ra, đen sẫm.

Và cuối cùng cũng phát ra một âm thanh thảm thiết. Khi tiếng thét vừa dứt y cũng ngã gục xuống, trước lúc lâm tử y vẫn còn đang cầm cái lưỡi của mình.

Hòa thượng nhiều chuyện này vô luận sống hay chết đều đã không thể nhiều lời được nữa.

--- o O o ---